

(c)

Maria Antònia Massanet

{ **POEMES** }

Parteix a córrer, atrapa la paraula!

Ara que la tens a les mans la pots bressolar, acaronar, besar.

Es deixa desgranar com cereal madur, olora també a fruita fresca i a refinat perfum.

Si s'hi té esment creixerà i florirà, si s'abandona es pansirà.

Es pot estimar i també odiar: és font d'immens plaer i de sofisticat dolor, d'immensa bellesa i de lluïda i afinada lletjor.

És amiga i assassina.

És multiforme, proteica, infinita...

D'ella no te'n deslligues: viure és escriure. Tot acte és signe.

Nogensmenys

(o viatge per l'hivern de la ciutat amb redempció final)

la viscositat urbana
t'absorbeix i t'integra,
t'acaroni i t'esgarrapa,
t'escup, et rebrega,
et mareja i t'atrapa,
et mulla, et mossega,
t'estima i t'aliena,
et mata, t'acaba,
et fon i et desintegra...

Nogensmenys ets un ciutadà més

coàguls humans
passejant pel carrer.
Abraç a l'abric
(encara olora a casa)
i fet i a amagar
amb el coll
amunt i avall.
Dibuixes esbufecs
a l'aire esmolat
mentres perfiles somnis
de temps més amables.
Comença a ploure
i la gent et deixa sol.
No et vols moure.
Estàs tot moll.
Obrir el paraigua
per ofegar el plor.

entrar dins l'armari
per sortir vestit.
Obrir la nevera
per deixar de menjar.
Calmar la set
tancant l'aixeta.
Penjar l'abric
per endinsar-se en la nit.
Apagar els fanals
per veure-hi més clar.
Passejar pel carrer
caminant cap enrera.
Quedar-se quiet
per veure com tot es mou.
Viure a l'inrevés
per començar de nou

com la mà que es deixa caure des del llit arran de terra mentre s'escola un gemec ofegat sota els llençols, un tremolor del tronc, un relaxament de les extremitats, acompanyat per una lleugera convulsió a la zona pèlvica i l'arrufament dels dits dels peus (menys el petit del peu dret, on hi tens una fisura) i la lassitud que s'expandeix –com una glopada calenta de llet materna– des del tòrax i progressivament guanya terreny una sensació de somnolenta pau que creix dins teu, és l'abraçada suau i calenta de pell nua, feta llar, que et cobreix, pijama d'hivern quan a fora hi neva.

* * *

davant els fogons

“Vés a la botiga de gramàtica
i compra'm una bosseta d'adjectius,
que he fet uns versos de festa
i vull amanir-los d'enginy”.

Mentre el noi, partícep
d'una llarga tradició poètica,
baixa al carrer
pensa en les paraules de la germana
i sent compassió.
Ella barreja, fusiona, experimenta.
Però, maldestra encara,
no s'en surt gaire bé.
Però és que ni té llibre de receptes
ni ningú li ha dit com ho ha de fer.

* * *

comunió

va! Apaivaga la meva set!
Aboca't damunt meu
i ofereix-me tots els teus líquids!
I quan dic tots, són tots!
No m'accontentaré només
amb la sang aristocràtica,
ni amb la melancòlica llàgrima,
ni amb la romàntica bava.
Vull absorbir també
els teus sucus més obscens:
llepar-te els mocs,
paladejar l'àcida bilis,
xuclar-te els budells
i, per postres,
beure'm la teva llet
fins a deixar-te els collons ben secs.
Ara sí que et sento a prop meu.

xino

vam arribar el 98 a Barcelona.
Encara olorava a ressaca postolímpica
i nosaltres érem tendres i insulars
–per no dir ingènues i un poc ximpletes.

Pagàvem encara amb moneda preeurista
Un lloguer de cent mil pessetes
Per un pis de cinc habitacions,
Poca responsabilitat i
Excessives diversions
Al carrer Villarroel.

Sempre hem viscut al barri de Sant Antoni i,
per anar a les Rambles,
fèiem voltera per plaça Universitat:
Ens feia por entrar al Raval.
Sempre estava obscur, ple de brossa
I d'immigrants
–he dit que a més de joves
érem de casa bona?
no l'havien encara il·luminat i airejat
a força d'enderrocs,
ni l'havien amanit d'especulacions,
els “modernosbcn” només començaven
a despuntar encara
i la Rambla del Raval
ni tan sols es projectava.

Qui ens havia de dir que ara,
que ja sabem un poc més de la vida
i ens l'estimem tant, el barri,
ja el veiem desvirtuat:
extreta la seva essència

ja només queda la demència
De la manca de presència
D'un barri xino asèptic,
Sense putes ni pàries ni
Quasi immigrants,
Amb pisos de protecció oficial
I hotels de luxe a parts iguals....

Aleshores, així fer-nos grans?

* * *

cobejança

En el teu contemplar
em vesso de mals sentiments
i em descobreixo
pesant per la culpa
de cobejar-te, fins a tal punt,
que esdevinc monstre egoista
i en faig usura, de tu.

Perquè m'agradaria viure
dins teu, en tu,
fer-ne niu d'un plec teu
i dedicar la vida
a explorar cada racó de la teva pell.

I més tard esdevinc
alquimista impacient
d'un quimèric anhel:
que romanguis amb mi,
en aquest moment,
eternament.